

Přes Taberskou poušť v Andalusii

V listopadu loňského roku jsme ukončili expediční sezónu plánovou expedicí napříč Taberskou pouští v Andalusii – v jižním Španělsku. Vyrazili jsme jeden listopadový čtvrtek ráno s tím, že následující dva dny nás čeká přes 2000 km dlouhý přesun do jižního Španělska. První noc jsme strávili v jednom zasněženém smrkovém lese v podhůří Alp. Ráno jsme chtěli shlédnout nejdelší stopy dinosaurů nalezené v Evropě, ale sesuv půdy je zakryl, a tak jsme hned vyrazili na další část přesunu směrem do Francie – k největšímu aquaduktu v Evropě – k Pont du Gard. Tato stavba stará 2000 let, budovaná Římany, které odolala mnoha povodním, je skutečně monumentální. Po dvou dnech cesty, jsme na hranici španělské Andalusie, tady jsme cestou ještě navštívili úchvatné skalní město s hradem a večer již kempujeme přímo na osamocené pláži středozemního moře. Večer jsme poseděli u ohýnku z naplaveného dřeva a šli po náročné cestě brzo spát. Ráno nádherný východ slunce nad horizontem a vyrážíme přímo po pobřeží podél moře - chvíli po písčité pláži, chvíli po cestě vybudované v útesech. Celý den střídá jedna pláž druhou a mezi nimi vždy výjezd na útes. Na jednom z nich večer zastavujeme a trávíme zde noc s nádherným výhledem na západ slunce.

Další den jsme měli v plánu dorazit až na konec výběžku – tedy na Cabo de Gata. Protože cestou po útesech byla kvůli sesuvu skály cesta nesjízdná, odbočili jsme a snažili se najít co nejkratší cestu zpět na pobřeží. Podařilo se nám trefit malebnou stezku starým vyschlým korytem, které se zařezávalo několik desítek metrů mezi rozeklanými skalami. Tímto starým řečištěm jsme se posouvali pomalu ale jistě správným směrem - stále blíže k pobřeží. Řečiště bylo neuvěřitelně malebné, různobarevné horniny v odhalených bočních stěnách kaňonu střídali jedna druhou. Do nich svítilo sluníčko a my se svými auty stále blížili a posouvali tímto kaňonem – místy širokým pouze na šířku auta, stále blíže pobřeží. Protože nám tato „delší o to horší“ cesta zabrala půl dne, museli jsme si Cabo de Gata nechat až na další den, ale cíl byl jasný – co nejvíce po cestách a rozumným terénem a co nejméně po asfaltu – držíme tedy správný kurz. Druhý den se dostáváme po krásné offroadové cestě až na neuvěřitelnou osamocenou pláž. Okolní skály z bílého vápence opakovaně omývaného oblymi vlnami vytvářejí nezapomenutelnou scenérii této opuštěné pláže. Bohužel odsud cesta nepokračuje, musíme se vrátit. Dál pokračujeme na špičku výběžku. Španělům dobře známé Cabo de Gata nás uvítalo lehce zamračeným počasím, ale hra slunce a stínu, kterou vytvářeli rychle se posunující mraky, byla mystická, stejně jako celé toto místo. Se slovy „příště musíme kempovat zde“ opouštíme pobřeží středozemního moře a míříme do vnitrozemí, abychom přejeli poušť Tabernas. Tato poušť není písčinatá s dunami, je to spousta vyšších i nižších pahorků a kopců ze šotoliny, pískovce a vápence, kde uprostřed je několik „vánoček“ z černé břidlice – úzkých ale táhlých hřbetů s výškou přesahující 2000mnm.

Od moře najíždíme do pouště, houpeme se na stále větších hřebtech mezi nimiž jsou úzká vyschlá řečiště, do kterých vjíždíme a zase vyjíždíme – stále směrem nahoru. Postupně celý den stoupáme stále víc a víc. Šotolinová cesta zmizela a my pokračujeme tak, jak nám reliéf krajiny umožňuje, směrem k nejvyššímu bodu této „vánočky“. Držíme azimut a na vrcholu ve výšce 1400 mnm jsme při západu slunce v 6hod. večer. Pohled z této výšky na nulovou nadmořskou výšku za jasného počasí a při západu slunce je pohled, na který se prostě nedá zapomenout. Z tohoto podélného pohoří je vidět na obě strany - tedy i celá náhorní planina pouště směrem k další, podobně vysoké „vánočce“ v poušti Tabernas – prý druhé nejsušší poušti na zemi. My pokračujeme po vrcholu tohoto táhlém hřebenu na redukovanou dvě a tři dalších 10km. Padá tma, najíždíme tedy na blízkou šotolinovou cestu a sjíždíme z hřebenu směrem, kterým chceme zítra pokračovat. Kousek pod vrcholem na rovině v závětrí kempujeme a děláme oheň.

Další ráno vyrážíme směr Mini Hollywood - westernové městečko. Do tohoto turistického místa se nám podařilo trefit přímo starým řečištěm, aniž bychom jeli metr po asfaltu. Je to místo, kde je uprostřed pouště velmi podobné americkému „Divokému západu“, vybudováno město pro natáčení různých westernových filmů - jak už název napovídá. Městečko je přímo ve volné poušti a tak po jeho prohlídce pokračujeme dál našim směrem vyschlým korytem. Cestou potkáváme místa natáčení několika známých amerických filmů z divokého

západu. Po několika hodinách přijíždíme k asfaltce – tu lze pouze přejet a pokračovat po pistě, tak tak činíme a mezi kaktusy se blížíme k dalšímu pohoří. Po několika hodinách jízdy po jedné z pist narážíme na řetěz přes cestu – vjezd na soukromý pozemek. Dalekohledem prohlédneme kam vede a zjišťujeme, že sjízdná část pisty končí v usedlosti pod vysokým skalnatým kopcem. Neklesáme na mysli, protože cesta sem byl skutečně krásná, nechceme se v žádném případě vracet, hledáme tedy cestu, kudy lze, mezi skalnatými kopci pokračovat naším směrem. Po 3 nezdařených odbočeních se dostáváme nejvýše, co to jde, tedy končíme těsně pod sedlem ve výšce 830mnm. Jdeme se do sedla rozhlédnou, jestli by to přeci jen nějak nešlo. V sedle zjišťujeme, že nešlo. Jdu se ale podívat ještě na další kopeček o asi 100 m výš a hle zde končí cesta z druhé strany. Takže je jasno, prostě sem k té cestě vyjedeme. Takže zpět do auta, redukovaná 1 a pomalu se přes kameny a velbloudí trávu prodíráme nahoru. Pak redukovaná dvě, lehce „zadout☺“ do příkrého kopce a jsme na cestě. Super jsme nadšeni, již několik dnů jsme nenajeli na asfalt a daří se nám jet dál napříč pouští. Po cestě pokračujeme a opět při západu slunce se dostáváme na vrchol další „vánočky“ do nadmořské výšky 2076mnm. Opět jedeme přímo po hřebenu, tentokrát asi 20km a opět neuvěřitelná panoramata z této nadmořské výšky až na nulu! Spíme v údolí v dalším z mnoha suchých řečišť. Taberskou poušť se nám podařilo přejet napříč v podstatě bez najetí na asfalt☺.

V dalších dnech jsme projeli kolem přehrady Embalse del Negratin s barevnými vápencovými stěnami dokola. Vybudovali ji Španělé v nedávné minulosti v nejdelším nejhlubším a největším řečišti na kraji Taberské pouště. Postupně jsme se prokousali až k národnímu parku Cazorla a Segura, který jsme přejeli celý od jihu na sever. Bylo to celkem 100km pohořím, které bylo zase něco úplně jiného, než co jsme viděli uplynulý týden. Majestátní skalnaté hory, nekonečné náhorní plošiny se sněhem ve výšce kolem 1500mnm. Navštívili jsme zde i pramen největší španělské řeky Guadalquivir, která ústí v jižním Španělsku do Atlantiku.

Přejezd přes Taberskou poušť je nezapomenutelným zážitkem, jen nízká teplota a sníh, nám znepříjemňovali pobyt mimo vozidlo. Podařilo se nám trefit nejhorší povětrnostní podmínky za mnoho posledních let. Na jaře a na podzim letošního roku sem máme plánovanu další výpravu, na kterou se již teď moc těšíme. Projedeme si to pěkně, co jsme již absolvovali a budeme hledat další nezapomenutelná místa španělské Andalusie.

www.offroadpruvodce.cz